

[J. Oskar Andersen.]

der videre bl. a. om, hvad „Genosse“ Jaroslavski (Gubelmann) har udtalt, netop det, der stod i hans Pjece, at han ønskede at sætte hele Verden i Brand.

Paa Baggrund af dette Telegram af 12. Februar i et schweizisk Blad om, at Kongressen da har været samlet i 3 Dage, forbeholder jeg mig som Historiker foreløbig min Stilling over for det Dementi, der kom fra den ærede Ordfører for Forespørgerne.

Det forekommer mig da ganske uberettiget at beskyldte Biskop Fuglsang Damgaard for Usandfærdighed, og det var heldigt, at Kirkeministeren i den Henseende optraadte saa klart.

Det er overhovedet forbavsende, at man fra kommunistisk Side har opretholdt Forespørgselen i den Form, hvori den er stillet, efter at man har faaet de Oplysninger, ogsaa i et Interview med Biskop Fuglsang Damgaard. Jeg kan maaske her indskyde en Bemærkning om et Forhold, som gør, at man i det hele taget har nogen Vanskelighed ved at stole paa de Herrer. Man interviewer fra „Arbejderbladet“ Biskop Fuglsang Damgaard; Biskoppen forlanger at se Interviewet nedskrevet for at være sikker paa, at det er rigtigt, og meddeler derefter, at det er urigtigt, og at der mangler en stor Del af det Afsnit, hvor man giver Oplysning om, hvad han har baseret sin Optattelse paa; men „Arbejderbladet“ trykker uden videre dette Interview i den Form, man har givet det, urettet. En saadan Fremgangsmaade er meget lidt tiltalende og gør, at man ikke faar særlig Tiltro til, at de Herrer i deres Udtalelser er at stole paa.

Om dette første Punkt, Biskoppens Sandfærdighed og Benyttelse af disse Meddelelser, maa man altsaa sige, at han er i god Tro, og at det under Hensyn til de Formaal, som man maatte mene, Kongressen skulde have, er meget naturligt at samle sig til Bøn. Det er saa rimeligt i en Kirke, naar den staar over for Angreb. Jeg forstaar for øvrigt ikke, at man fra den Side, som Forespørgerne repræsenterer, kan have saa meget imod, at andre samles til Bøn, naar man selv staar paa det Standpunkt, at man ikke tror, der er nogen Gud.

Jeg kunde forstaa det, hvis der var Tale om at samles til en Bøn af politisk Indhold,

men det har alle, der har haft Ordet her, ogsaa Ministeren, erklæret ikke var Tilfældet. Kun i det Tilfælde, at den Bøn, der var opfordret til, havde et politisk Formaal, kunde man sige, at der var Grund til at blande sig i det, og at der for Ministeriet kunde være Anledning til at tage Sagen op til Behandling.

Ministeren siger ganske vist, og det maa jeg beklage, at selv om Bønnen ikke var egentlig politisk, maa Biskop Fuglsang Damgaard som Embedsmand vide, at naar han foretager noget saadant, kan man vente, at fremmede Regeringer retter Henvendelser til den danske Regering. Jeg vil gerne have at vide, om det virkelig er Tilfældet, at fremmede Regeringer har henvendt sig til Ministeren i den Anledning. I saa Fald vil jeg da haabe, at Ministeren har sagt: I er jo fuldstændig vilde paa Kanten; det drejer sig aldeles ikke om noget som helst politisk. Men det maa I da vide, selv om I er Modstandere af Religion, at alle religiøse Mennesker tror, at Bønnen ikke er et Udtryk blot for deres indre Følelsesliv, men at den har en Virkning, og denne Bøn drejer sig udelukkende om det religiøse, nemlig om Guds Værn imod den Gudløshedspropaganda, som er i Gang. Ja den var tillige en Bøn for de Stakler, som bilder sig ind, at deres Liv kan leves, uden at de løfter Blikket fra denne Verden.

Hvis der virkelig skulde gribes ind over for en Bøn af den Art, og hvis Ministeren i mindste Maade tager Hensyn til de Opfordringer, der kommer fra kommunistisk Side om at forhindre Gentagelse af noget saadant, saa maa Ministeren virkelig gaa saa vidt at forbyde den almindelige Kirkebøn, der er bedt siden Reformationen Søndag efter Søndag, for deri bedes for, at Hedninger, Muhamedanere og Jøder maa blive omvendt, og i det mindste Muhamedanerne er da ogsaa et politisk Samfund. Det kan altsaa være, at vi næste Gang faar en Henstilling om, at man maa blive fri for denne Indblanding i deres Samfundsforhold og religiøse Anliggender.

Det er meget betænkeligt, hvis man i mindste Maade lægger Hindringer i Vejen for, at det indre kirkelige Liv kan udfolde sig, som det bør. Jeg mener, at der hverken af Biskoppen eller Stiftsprovsten eller de paagældende Præster er foretaget noget som